

A KÚRIA
mint felülvizsgálati bíróság
í t é l e t e

Az ügy száma: Gfv.VII.30.244/2018/7.

A tanács tagjai: Farkas Attila a tanács elnöke
 . Gáspár Mónika előadó bíró
 . Csőke Andrea bíró

A felpéres:

A felperes képviselője: Mészáros Ügyvédi Iroda

Az alperes:

Az alperes képviselője: Sulyok és Ádám Ügyvédi Iroda

A per tárgya: szerződés létre nem jötte, érvénytelensége

A felülvizsgálati kérelmet benyújtó fél: felperes

A másodfokú bíróság neve és a felülvizsgálni kért jogerős határozat száma:

Szegedi Ítéltábla Pf.II.20.556/2017/5. számú ítélet

Az elsőfokú bíróság neve és határozatának száma:

Szegedi Törvényszék 11.P.22.002/2016/13. számú ítélet

Rendelkező rész

A Kúria a jogerős ítéletet hatályában fenntartja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 95.250 (kilencvenötezer-kétszázötven) forint felülvizsgálati eljárási költséget.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az államnak - felhívásra - 300.000 (háromszázezer) forint felülvizsgálati eljárási illetéket.

Az ítélet ellen felülvizsgálatnak nincs helye.

Indoklás

A felülvizsgálat alapjául szolgáló tényállás

- [1] A felperes finanszírozási kérelme alapján, a peres felek között 2008. július 1-jén deviza alapú zárt végű pénzügyi lízingszerződés jött létre gépjármű tulajdonjoga megszerzésének finanszírozására. A mértékadó devizanem CHF, a tőketartozás 3.847.875 Ft, az első lízingdíj 497.845 Ft, a rendszeres,

további 120 alkalommal fizetendő havi lízingdíj 53.269 Ft, a teljes lízingdíjtartozás 6.890.125 Ft volt. A szerződés tartalmazta a felperes nyilatkozatát arról, hogy a kamat-, illetve az árfolyamváltozás (kamatváltozás I., kamatváltozás II.) elszámolása módjaként a havi fix konstrukciót választotta, kijelentette továbbá, hogy a szerződésben, továbbá a hátoldalán levő PLA/2006.07.01. jelű üzletszabályzatban (a továbbiakban: ÜSZ1) foglaltakat megismerte, megértette, magára nézve kötelezőnek ismerte el.

- [2] Az alperes az üzletszabályzatának I.7., I.12., I.13., I.14., I.17., I.18., I.19., I.20., II.3., II.4. pontjai, valamint a VIII. fejezete szerint jogosult volt a lízingdíjakon felül az árfolyamváltozás és a kamatváltozás érvényesítésére.
- [3] A L. cégcsoport tagjai, köztük az alperes és a N.B. Kft. kereskedő között 2005. szeptember 22-én létrejött együttműködési megállapodás értelmében a kereskedő jogosult volt lízingszerződést kötni a L. cégcsoport tagjai nevében és képviselőjében. A kereskedő az alperes ügynökéként a pénzügyi felügyelet felé bejelentésre került.
- [4] A peres felek közti lízingszerződést az alperes képviselőjében megbízottja, a N.B. Kft. erre vonatkozó meghatalmazással rendelkező munkatársa, D.Sz.A. írta alá a L. 05Z bélyegző használatával. A meghatalmazott eljárását, szerződéses nyilatkozatát az alperes 2014. június 6-án kelt írásbeli nyilatkozatával jóváhagyta.
- [5] A lízingszerződés tárgyát képező gépjárművet ismeretlen személy eltulajdonította. Az alperes 2015. május 4-i elszámolásában, a biztosítótól kapott kártérítési összeg levonásával 2.834.457 Ft-ban határozta meg a felperes fennálló fizetési kötelezettségét a lízingszerződés alapján.

A kereseti kérelem és az alperes védekezése

- [6] A felperes módosított keresetében elsődlegesen a lízingszerződés létre nem jötte miatt jogalap nélküli gazdagodás címén, másodlagosan a lízingszerződés érvénytelensége miatt annak hatályossá nyilvánításával kérte az alperes marasztalását 3.000.005 Ft megfizetésében.
- [7] Az alperes ellenkérelme a kereset elutasítására irányult.

Az első- és a másodfokú határozat

- [8] Az elsőfokú bíróság ítéletével a keresetet elutasította.
- [9] A felperes fellebbezése alapján eljáró másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a per főtárgya tekintetében helybenhagyta.
- [10] Határozatának indokolása szerint a másodfokú bíróság érdemben osztotta a törvényszék álláspontját a lízingszerződés létrejöttével és érvényességével kapcsolatban. Rögzítette, hogy a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (a továbbiakban: rPtk.) 205. § (1) bekezdése, 205/B. § (1) bekezdése szerint általános szerződési feltételek alkalmazásával létrejött szerződés esetén az egyedileg megtárgyalt kikötések és az általános szerződési feltételek együttesen alkotják a szerződést. Általános szerződési feltételként meghatározható kikötések körét jogszabály nem korlátozza, nem volt ezért akadálya, hogy a szerződő felek lényeges kérdésekben is általános szerződési feltételek alkalmazásával állapodjanak meg [rPtk. 205/A. § (1) bekezdés]. A szerződés részévé váláshoz az üzletszabályzat megismerése és elfogadása volt szükséges a másik fél részéről [rPtk. 205/B. § (1) bekezdése].
- [11] Jelen ügyben a felperes aláírt nyilatkozata alátámasztotta részéről az alperes által alkalmazott általános szerződési feltételek megismerését és elfogadását. A kikötés tisztességtelensége az rPtk. 198. § (1) bekezdése, 205. § (1) bekezdése és 209. § (1) bekezdése értelmében nem volt vizsgálható, mivel a felperes egyoldalú nyilatkozatából nem származott a felekre jog, kötelezettség.
- [12] Annak rögzítése mellett, hogy az alperes által 2008. július 1-jével bevezetett új üzletszabályzat (PLA/2008.07.01.) nem vált a perbeli szerződés részévé, hangsúlyozta a másodfokú bíróság, hogy a szerződéses szabadság rPtk. 200. § (1) bekezdésében írt elvére figyelemmel részévé teheték a felek a megállapodásuknak az alperes PLA/2006.07.01. jelű üzletszabályzatát is, amelyet az alperes

egyebekben szerződéseiben már nem kívánt alkalmazni a jövőben. Önmagában az üzletszabályzat hatálytalansága miatt nem volt megállapítható, hogy az nem vált általános szerződési feltételként a felek szerződésének részévé. A jogvita elbírálására ezért az egyedi szerződés és az abban megjelölt ÜSZ1 rendelkezései voltak irányadóak.

- [13] A képviseleti jog fogyatékosága miatt alaki okból állított érvénytelenséggel összefüggésben kifejtette az ítélőtábla az rPtk. 205. § (2) bekezdése, 217. § (1) bekezdése, valamint a hitelintézetekről és a pénzügyi vállalkozásokról szóló 1996. évi CXII. törvény (a továbbiakban: rHpt.) 77. § (1) bekezdése, 210. § (1) bekezdése alapján, hogy a kötelező írásbeli alakhoz rendelt szerződés érvényesen létrejött a felek teljes bizonyító erejű magánokiratba foglalt megállapodásával, a szerződés aláírásával a felperes és az alperes képviselője részéről. Az rPtk. 29. § (3) bekezdésében foglalt rendelkezés a szervezeti képviselőre vonatkozó szabály, nem korlátozta a meghatalmazáson alapuló képviseletet. Hangsúlyozta ezzel kapcsolatban a másodfokú bíróság, hogy amennyiben az alperes ügyletkötéskor eljár meghatalmazottja álképviselőnek minősült, eljárásának fogyatékoságát orvosolta az alperes utólagos jóváhagyása az rPtk. 221. § (1) bekezdése szerint.
- [14] Az ítélőtábla álláspontja szerint az atipikus szerződésnek minősülő lízingszerződés létrejöttéhez megállapítható volt a felek megállapodása a lényeges tartalmi elemekben [rPtk. 205. § (2) bekezdés], idetartozott a lízingtárgy és a lízingdíj meghatározása. A lízingdíj két különböző szolgáltatás együttes ellentételezése, egyfelől a beszerzési ár törlesztése, másfelől használati díj, ezért a pénzügyi lízingszerződés lényeges tartalmi elemének a lízingbevevő részére használatba adott lízingtárgy és az ellenszolgáltatásként fizetendő lízingdíj tekinthető. A lízingszerződés sajátosságai miatt az rHpt. 2. számú melléklet I.11. pontja értelmező rendelkezésében írt kamatrész nem azonos a III.7. pontjában foglalt kamattal, azalatt ténylegesen a lízingdíj használati díjrészt kell érteni. A lízingszerződés létrejötte szempontjából nincs jelentősége a lízingdíj használati díjrésze (kamatrész) mikénti meghatározásának, a lízingkulcs kalkulálásának, hogy tartalmaz-e kamatot a tőkerész után, továbbá annak sem, hogy a lízingbeadó alkalmaz-e referencia kamatot. Az rHpt. 210. § (2) bekezdése csak az adott pénzügyi szolgáltatásra irányuló szerződés lényeges tartalmi elemét jelentő kamat, költség, díj meghatározásának követelményét írja elő, pénzügyi lízingszerződésnek viszont sem a polgári jogi értelemben vett kamat, sem a díjak, illetve költségek nem lényeges elemei, ennél fogva feltüntetésük hiánya nem vezet a pénzügyi lízingszerződés létrejöttének elmaradásához. Megjegyezte ugyanakkor a másodfokú bíróság, hogy az ÜSZ1 I.13., I.15., I.20.a., II.3. pontjai szerint az alperes kalkulált kamatelemet a perbeli lízingszerződésben a lízingdíj meghatározásakor.
- [15] Nem vezetett a felek közti szerződés létre nem jöttéhez, sem pedig érvénytelenségéhez a teljes hiteldíjmutató (a továbbiakban: THM) feltüntetésének elmaradása, amely a 87/102/EGK irányelvet átültető rHpt., illetve a fogyasztóvédelemről szóló 1997. évi CLV. törvény értelmében pénzügyi lízingszerződésben nem volt kötelezően feltüntetendő adat. Az irányelv közvetlen hatállyal nem bír, tagállami végrehajtása megfelelő implementálással (átültetéssel) valósul meg. Hangsúlyozta az ítélőtábla, hogy nem ütközött az rHpt. 210. § (2) bekezdésébe a lízingdíjon felül fizetendő költségek, díjak, biztosítékok megjelölésének elmaradása, amely nem a szerződés létrejöttére, érvényességére, hanem a felek elszámolására tartozott.
- [16] A szerződés deviza alapú jellegével, valamint az árfolyamkockázat viselésével összefüggésben kiemelte a másodfokú bíróság, hogy a felek a lízingdíj meghatározásakor deviza alapú konstrukcióban állapodtak meg, egyedi szerződésükben forintban határozták meg az első, valamint a 120 alkalommal havonta fizetendő lízingdíjak, ezen felül az összes lízingdíj összegét is. Kikötötték ugyanakkor, hogy a mértékadó devizanem CHF, a kamatváltozás I. és a kamatváltozás II. elszámolási módja pedig a havi fix konstrukció. Az egyedi szerződés utóbbi kikötéseinek tartalmát az ÜSZ1 I.7., I.12., I.13.c., I.15., I.17., I.18. és I.20. pontjai adják meg. A forintban meghatározott összes lízingdíj összege a szerződés fennállása alatt a svájci frank LIBOR kamata, illetve a forinthez viszonyított árfolyama változásának függvényében változhatott. Annak ellenére, hogy a szerződés

konstrukciója a deviza alapú szerződéstípus 6/2013. PJE jogegységi határozatban rögzített jellemzőinek nem felelt meg teljesen, a felek a szerződési szabadság elvéből következően nem voltak elzárva attól, hogy a lízingdíj fizetési kötelezettséget megállapodásuk tartalma szerint határozzák meg. A felek lízingszerződése szerint az árfolyam-különbözet elszámolása nem az aktuális tartozás átszámításával történt [ÜSZ1 I.20.b), c), d) pontok], az alperesnek nem volt jogszabályi kötelezettsége a tartozás svájci frankra átszámított nyilvántartása, sem annak közlése. Nem érintette a jogvita elbírálását az 1/2016. PJE jogegységi határozat, amely lízingszerződésre nem vonatkozik.

- [17] A másodfokú bíróság nem fogadta el a felperes hivatkozását arra, hogy a felek nem állapodtak meg az árfolyamkockázat viselésében, illetve hogy az alperes nem adott részére megfelelő tájékoztatást az ügylet árfolyamkockázatáról, ezért a kikötés tisztességtelen. Az ÜSZ1 I.20.b), c) pontjai értelmében ugyanis a fizetendő lízingdíj összegét a forint és a svájci frank egymáshoz viszonyított árfolyamának változása módosította, az árfolyamváltozás irányától függően az árfolyamkockázat a felperest, illetve az alperest terhelte. A másodfokú bíróság hangsúlyozta, hogy az rHpt. 203. § (6) és (7) bekezdései lízingszerződésre nem vonatkoztak. A 2/2014. PJE jogegységi határozat szempontrendszerét követve kellett állást foglalni az egyedi szerződés, az annak elválaszthatatlan részét képező üzletszabályzat, valamint a felperesnek adott tájékoztatás alapján arról, hogy felismerhető volt-e egy ésszerűen figyelmes és körültekintő átlagos fogyasztó számára az árfolyamváltozás kockázatának alakulása, illetve hogy kedvezőtlen hatása korlát nélküli, fizetési kötelezettségeit jelentős mértékben megnövelheti. Kiemelte az ítélőtábla az egyedi szerződés egyértelmű rendelkezését a mértékadó devizanemről (CHF), a jogügylet deviza alapú jellegéről, az üzletszabályzatból pedig az I.7., I.12., I.17., I.20.b) és c) pontok szabályozását a mértékadó devizanem, a mértékadó árfolyam, az árfolyamváltozás kiszámítási módja körében. A fizetési kötelezettséget befolyásoló árfolyamváltozást tartalmazta a kamatváltozás II. üzletszabályzati pont, a fix devizakonstrukció fogalommeghatározásából (I.7.) és a VIII. fejezetben foglalt részletszabályokból pedig világosan kitűnik, hogy a forint gyengüléséből adódó, gyűjtőszámlán nyilvántartott árfolyam-különbözet megfizetése a futamidő meghosszabbodásával történik.
- [18] Rögzítette a másodfokú bíróság, hogy a lízingtárgy szerződéskötést követő megszerzése miatt a felek közti szerződés nem volt semmisnek tekinthető az rPtk. 117. § (1) bekezdése és a 227. § (2) bekezdése szerint. Az alperesnek a szerződésben vállalt szolgáltatás teljesítéséhez nem kellett a lízingszerződés megkötésekor tulajdonosnak lennie, elegendő volt a reális lehetősége arra, hogy a teljesítéséig megszerzi a lízingtárgy tulajdonjogát.
- [19] A fellebbezési kérelemnek a késedelmi kamatra, a szerződéskezelési díjra vonatkozó kikötések tisztességtelenségére alapított része az rPp. 247. § (1) bekezdése alá tartozó meg nem engedett keresetváltoztatás volt a másodfokú bíróság szerint, a szerződéses feltételek tisztességtelenségét hivatalból sem kellett vizsgálnia az ügyben (1/2005. PK vélemény, 2/2010. PK vélemény).
- [20] Rögzítette az ítélőtábla, hogy a szerződés létre nem jöttére, érvénytelenségére alapított marasztalási igény a jogalap megalapozatlansága miatt nem volt alapos. A késedelmi kamat, a szerződéskezelési díj címén felszámított tételek tisztázása - a fellebbezéstől eltérően - a felek elszámolására tartozott. Utalt ugyanakkor az ítélőtábla arra, hogy a felperes által megjelölt összeg nem éri el az árfolyam-különbözetből eredő tartozását, így marasztalási igény a költségek joglap nélküli felszámítása esetén sem vezetne eredményre.
- [21] végül a jogerős ítélet annak indokait, hogy a C-483/16., a C-38/17., a C-232/17. és a C-51/17. számú előzetes döntéshozatali eljárások nem tették indokolttá az eljárás felfüggesztését.

A felülvizsgálati kérelem és ellenkérelem

- [22] A felperes felülvizsgálati kérelmében a jogerős ítélet hatályon kívül helyezését és elsődlegesen a kereseti kérelmének helytadó döntés meghozatalát, másodlagosan új eljárás elrendelését kérte, az ügy elbírálására másik bíró kijelölésével.

- [23] Arra hivatkozott, hogy a jogerős ítélet az rPp. 2. § (1) bekezdésébe, 3. § (3) bekezdésébe, 163-164. §-ába, 253. § (1)-(3) bekezdésébe, az Alaptörvény M. cikk (2) bekezdésébe, Q. cikk (2)-(3) bekezdésébe, 28. cikkébe, az rPtk. 200. § (2) bekezdésébe, 205-205/B. §-ába, 209. § (1)-(3) bekezdésébe, 209/A. § (2) bekezdésébe, 217. §-ába, 218. §-ába, 234. § (1) bekezdésébe és az rHpt. 77. § (2), 210. § (1)-(3) bekezdésébe ütköző módon jogszabálysértő, sérti az uniós és a hazai joggyakorlatot, illetve a fogyasztókkal kötött szerződésekben alkalmazott tisztességtelen feltételekről szóló 93/13/EGK irányelv (a továbbiakban: fogyasztói irányelv) 3-6. cikkeit.
- [24] Álláspontja szerint tévesen mellőzte a másodfokú bíróság a tárgyalás felfüggesztését. A jogvita összefüggése a C-51/17. számú előzetes döntéshozatali eljárás tárgyával az árfolyamkockázat miatt, a C-483/16., a C-38/17., a C-118/17. számú ügyek tekintetében pedig a további jogkövetkezmény kötelező megjelölése, illetve a jogegységi határozat miatt megállapítható. Hivatkozott ezen felül a C-511/17. számú előzetes döntéshozatali eljárásra is, a tisztességtelenség hivatalbóli vizsgálatának kérdése miatt, kérte egyúttal a C-483/16., a C-38/17., a C-51/17. és a C-511/17. számú előzetes döntéshozatali eljárásokra tekintettel a peres eljárás felfüggesztését.
- [25] Fenntartotta, hogy az alperes 2008. július 1-jén már nem hatályos, PLA/2006.07.01. megjelölésű üzletszabályzata nem vált a felek szerződésének részévé, ami a kötelelem létre nem jöttéhez, érvénytelenségéhez vezet. A felek a hatálytalan üzletszabályzat alkalmazásában írásban, egyedi megtárgyalás útján nem állapodtak meg, ezért abból rájuk jogok, kötelezettségek nem származnak. A hatálytalan üzletszabályzat (ÜSZ1) elfogadására vonatkozó szerződéses feltétel tisztességtelenségét illetően utalt a 4. számú iratában kifejtettekre. Álláspontja szerint az rPtk. 198. § (1) bekezdése alapján nyilatkozata a szerződéses jogviszony részének minősül, amely jogokat, kötelezettségeket teremt. A fellebbezésében megjelölt szabványzáradék a C-449/13. számú uniós döntés szerint tisztességtelennek minősül.
- [26] Álláspontja szerint figyelmen kívül hagyta a másodfokú bíróság az ügyben irányadó 1/2010., 2/2010., 2/2011., 2/2012. PK véleményeket, téves értelmezéssel alkalmazta a 6/2013. és a 2/2014. PJE jogegységi határozatokat. Az uniós jog elsőbbsége miatt a bíróságnak felre kellett volna tennie az azzal ellentétes hazai jogszabályt, a betéti kamat, az értékpapírok hozama és a teljes hiteldíj mutató számításáról és közzétételéről szóló 41/1997. (III. 5.) Korm. rendeletet (továbbiakban: THM rendelet), és így kellett volna állást foglalnia a THM feltüntetésének kérdéséről a szerződésben. Állította, hogy a C-186/16. számú uniós döntés irányadó jelen ügyben is: a kölcsön és a havi törlesztés CHF összege, számításának módszertana, a tartozásra gyakorolt pénzügyi hatása rögzítésének elmaradása a kötelelem létre nem jöttét, tisztességtelenségből fakadó teljes érvénytelenségét eredményezi. A felek közti lízingszerződés a lízingügylethez szükségképpen kötődő kölcsön tárgyát, a havi törlesztés összegét nem határozza meg egyértelmű, világos és kiszámítható módon, nem tekinthető megtárgyalt feltételnek a kölcsön, illetve a havi törlesztés CHF összege, kiszámítási módszere és a deviza alapú szerződésre vonatkozó rendelkezések. A fogyasztói irányelv, illetve a C-186/16., C-126/17. számú döntések alapján kifejtette, hogy az érthetőség és világosság követelményének teljesüléséhez a fogyasztóval szerződő félnek a szerződéskötést megelőzően olyan időpontban kell a kockázatról tájékoztatást adnia, hogy a fogyasztó a kockázat mérlegelésével hozhassa meg döntését a szerződés megkötéséről. Enélkül nem jön létre kötelelem a felek között, illetve az árfolyamkockázatra és a deviza alapúságra vonatkozó szerződéses feltételek érvénytelenek, tisztességtelenségük miatt, továbbá az rHpt. 210. § (2) bekezdése alapján.
- [27] Előadta, hogy pénzügyi lízing esetén hitelezési jogviszony keletkezik a felek között, ezért a szerződés lényeges, írásban rögzítendő tartalmi elemei közé tartozik - az rHpt. 210. § (2)-(3) bekezdései, a 87/102/EGK irányelv alapján - a kamat, az egyéb költség, az árfolyamkockázat, a szerződési rendelkezések egyoldalú módosítása, a biztosítékok meghatározása. Mindezek elmaradása az rPtk. 239. § (2) bekezdése szerint a szerződés érvénytelenségéhez vezet. Állította, hogy lényeges tartalmi elemekben a felek konszenzusát általános szerződési feltételek egyedi megtárgyalás nélkül nem igazolták a perbeli esetben. Ebben a körben a bizonyítás kötelezettsége az

alperesre hárult a 2/2011. PK vélemény, az rPtk. 205-205/B. §-ai alapján. Hangsúlyozta, hogy a felperes tájékoztatást a szerződéskötéskor eljáró kereskedőtől nem kapott, nem volt lehetőség a szerződés módosítására a lényeges szerződési feltételek körében. A 2/2014. PJE jogegységi határozat szerint az árfolyamkockázattal kapcsolatban a fogyasztónak a nem megfelelő tájékoztatás tényét, a pénzügyi intézménynek pedig a fogyasztó tájékoztatásának megtörténtét kellett bizonyítania. Az alperes a tájékoztatási kötelezettsége teljesítését nem igazolta a perben, sem pedig a szerződés lényeges elemeinek megtárgyalását.

- [28] Az rHpt. 77. § (2), 210. § (1) bekezdése, az rPtk. 218. §-a alapján arra hivatkozott, hogy a formakényszer követelménye miatt a lényeges szerződési feltételeket tartalmazó szerződést szabályszerű aláírással mindkét félnek el kellett látnia az írásbeliség teljesüléséhez. A hatálytalan ÜSZ1-et egyedül a felperes írta alá, az új üzletszabályzatot és a hirdetményeket a felek egyike sem, ami a jogügylet létre nem jöttéhez, illetve semmisségéhez vezet.
- [29] Hangsúlyozta, hogy az rHpt. 210. § (2) bekezdése tartalmazza a szolgáltatás, ellenszolgáltatás minimális tartalmi elemeit, idetartoznak a kamat, a díj, minden egyéb költség és feltétel, így a késedelmes teljesítés jogkövetkezményei, a szerződést biztosító mellékkötelezettségek érvényesítése, következményei is. A hitelnyújtást jelentő pénzügyi lízing tekintetében a felek között a szükséges tájékoztatás hiányában nem volt konszenzus a kölcsönösszeg CHF összegére, a deviza alap, illetve nyilvántartás kérdésére, az ügyleti kamat összegére, mértékére, a kamaton felüli költségekre, az árfolyamkockázatra, a biztosítás előírására és díjára, a késedelmes teljesítés jogkövetkezményeire, a biztosítékok érvényesítésének következményeire. A jogerős ítélet álláspontjától eltérően az ellenszolgáltatást (lízingdíj) egyrészt a beszerzési ár, azaz a beszerzésre fordított kölcsön visszafizetésének valamennyi terhe és a gépkocsi használati díja határozza meg. Az alperes e két tételt lízingszorzóval határozza meg, de azt a szerződéses iratokban nem rögzíti, működési mechanizmusa, számításának szabályai, a tartozásra gyakorolt kihatása nem volt megismerhető és érthető a felperes számára. Az rPtk. 217. §-a, 200. § (2) bekezdése, 239. §-a, az rHpt. 210. § (1)-(3) bekezdése értelmében az írásbeliség megsértése a teljes érvénytelenséghez vezet. Lényeges tartalmi elemekben megállapodni a feltételek megtárgyalásával, a szerződés szabályszerű aláírásával lehetséges. Lényeges feltételek rögzítését a Hpt. 210. §-a kifejezetten a szerződésre utalja, nem teszi lehetővé feltüntetésüket általános szerződési feltételekben.
- [30] A jogügylet deviza alapú jellegével kapcsolatban visszautalt a 4. számú iratában kifejtett érvekre. Állította, hogy az árfolyamkockázatra vonatkozó megelőző tájékoztatásnak az uniós normák szerint kellett teljesülnie (C-26/13., C-186/16.). Az ÜSZI szabályozása a 121 havi lízingdíj fizetési kötelezettségen felüli költségek előírásával, a kamatváltozás II. körébe tartozó árfolyamkockázat viselésével ellentétes az egyedi szerződés rendelkezéseivel. Utalt arra, hogy az alperesnél nem létezik deviza nyilvántartás, illetve hogy kockázatteltérő nyilatkozat az ügyben nem készült.
- [31] Az árfolyamkockázat vizsgálata körében az ügyben eljáró bíróságok nem alkalmazták a 2/2014. PJE jogegységi határozatot, következtetésük nem felel meg a Civilisztikai Kollégiumvezetők 2015. november 9-10-i ülésén elfogadott álláspontnak sem. A kockázatvállalás mértékére, korlátlanására tájékoztatás egyáltalán nem történt a felperes felé, ami a kötelelem létre nem jöttét jelenti, illetve érvénytelenségét eredményezi. Az alperes tájékoztatási kötelezettsége az rPtk. 4. § (1) és (4) bekezdéséből, 5. § (1) és (2) bekezdéséből, 205. § (3) bekezdéséből, az rHpt. 203. § (1), (2) és (7) bekezdéséből, a 41/1997. (III. 5.) Korm. rendelet 12. § g) pontjából, 8. § (3) bekezdéséből is következett.
- [32] A deviza nyilvántartás hiánya miatt állította, hogy a felek közti jogügylet nem minősül deviza alapúnak. Utalt ezzel kapcsolatban a 2014. évi XXXVIII. törvény (a továbbiakban: DH1. tv.) 1. § (1) bekezdésére, a 2014. évi XL. törvényre (a továbbiakban: DH2. tv.), a 2014. évi LXXVII. törvény (a továbbiakban: DH3. tv.) 2. § (1) bekezdés c) pontjára, a 2015. évi CXLV. törvény (a továbbiakban: DH4. tv.) 2. § (1) bekezdés 2. pontjára, a kamatparitás szabályára. Álláspontja szerint nem volt konszenzus a felek között a kirovó pénznem meghatározásában [rHpt. 2. számú melléklet

I.11.pont, 210. § (2) bekezdés, rPtk. 200. § (2) bekezdés].

- [33] Az ügyleti kamattal kapcsolatban kiemelte, hogy a szerződés rendelkezései szerint a lízingdíj kamatrészében ilyen típusú kamat is elszámolásra került, de arról megfelelő tájékoztatást a felperes nem kapott, e kérdésben a felek nem állapodtak meg. A lízingügyletnek a kölcsönügylet szerves része, ezért az ügyleti kamatban a feleknek meg kell állapodniuk, amelyet az rHpt. 2. számú melléklet I.11.pontja, a THM rendelet 12. § e) pontja is alátámaszt. Az alperes az általa alkalmazott ügyleti, kalkulációs, illetve referencia kamatlábak mértékét nem tüntette fel a szerződésben.
- [34] A szerződési feltételek egyoldalú módosításával kapcsolatban a 4. számú irata megfelelő részére hivatkozott.
- [35] A THM hiányát illetően arra mutatott rá, hogy a 87/102/EGK irányelv értelmében kötelező a feltüntetése lízingszerződésben, elmaradásával a hitelt kamat- és költségmentesnek kell tekinteni (C-76/10.) A THM, valamint a lényeges szerződési feltételnek tekintendő egyéb költségek meghatározása nélkül, amelyeket a szerződés teljesítésével vagy a szerződésszegéssel kapcsolatban fizetnie kell (árfolyamrésből fakadó költség, késedelmi kamat, szerződéskezelési díj, árfolyamkockázatból fakadó költség), a felek közti lízingszerződés nem jött létre, illetve érvénytelen a Ptk. 200. § (2) bekezdése, az rHpt. 210. § (2) bekezdése alapján. A biztosítékokkal kapcsolatban érveit a 4. számú irata tartalmazza, amelyet a másodfokú bíróság nem bírált el. Az egyedi szerződés vonatkozó tartalmának hiánya a jogügylet létre nem jöttéhez, illetve semmisségéhez vezet.
- [36] A képviselőlet jogellenes delegálása kapcsán arra hivatkozott, hogy az ítélet tábla jogellenesen értelmezte az rPtk. 29. § (3) bekezdését. Fenntartotta, hogy az rPtk. 117. §-ának megsértése miatt az rPtk. 200. § (2) bekezdése szerint érvénytelen a lízingszerződés, mivel az alperes a szerződéskötéskor még nem rendelkezett a lízingtárgy tulajdonával.
- [37] Rámutatott, hogy az árfolyamkockázat vizsgálata során a másodfokú bíróság nemcsak a C-186/16. és a C-126/17. számú döntéseket hagyta figyelmen kívül, de elmulasztotta értékelni a fellebbezés hivatkozásait is. Ezen felül petitum megfogalmazása nélkül is feladata volt a bíróságnak az uniós jog kötelező érvényesülése érdekében a tisztességtelen szerződési feltételek - így a szerződéskezelési díj, a késedelmi kamat kikötései - vizsgálata és kizárása a szerződésből (C-511/17.), ami az 1/2005. és a 2/2010. PK véleményeken túl az Alaptörvény megjelölt szabályaiból is levezethető.
- [38] Jogsértőnek találta a jogerős ítéletet a marasztalási igény érdemi vizsgálatának elmaradása körében is. Hangsúlyozta, hogy a DH. tv.-ek kötelezettségévé tették a marasztalási igény előterjesztését, a bíróságnak feladata volt a bizonyítási teher kiosztásával, szükség esetén szakértő bevonásával az elszámolás megejtése.
- [39] Az alperes felülvizsgálati ellenkérelme a jogerős ítélet hatályban fenntartására irányult.

A Kúria döntése és annak jogi indokai

- [40] A Kúria a tárgyalás felfüggesztésének egyes kérdéseiről szóló 3/2005. (XI. 14.) PK-KK véleményben foglalt iránymutatás alapján - az alábbiakban kifejtettek szerint jelen eljárásban érdemben vizsgálható jogszabálysértések mellett - nem találta indokoltnak, ezért mellőzte a felülvizsgálati eljárás tárgyalásának felfüggesztését [rPp. 152. § (2) bekezdés].
- [41] Azon túl, hogy a C-483/16. számú ügy a 2018. május 31-i, a C-51/17. számú ügy pedig a 2018. szeptember 20-i ítélettel befejeződött, a konkrét jogvita eldöntése szempontjából nem volt jelentősége az ezen felül megjelölt előzetes döntéshozatali eljárásokban vizsgált, a fogyasztóvédelmi rendelkezések értelmezésére irányuló jogkérdéseknek. A C-38/17. számú ügyben ugyanis az Európai Unió Bíróságának (a továbbiakban: EU Bíróság) a fogyasztói irányelv értelmezésével a hitel folyósítási devizaárfolyama közlésének idejéről, a vonatkozó szabályozás megfelelőségéről kell állást foglalnia. A C-511/17. számú eljárásban pedig a fogyasztói irányelv 6. cikk (1) bekezdése értelmezése merül fel abból a szempontból, hogy a keresettel érintett szerződéses feltétel mellett -

annak tisztességtelen jellege értékeléséhez, avagy attól függetlenül, önállóan - kell-e vizsgálni a szerződés további feltételeit, azok tisztességtelenségét.

- [42] Hangsúlyozza a Kúria, hogy a felülvizsgálati eljárás rendkívüli perorvoslat, amelyben bizonyítás felvételének nincs helye, nem lehet tárgya - az egységes és régóta kialakult joggyakorlat értelmében - sem olyan tény, sem pedig jogkérdés, amely a megelőző eljárásban nem merült fel, amelyre a felek nem hivatkoztak (rPp. 275. § (1) bekezdés, BH2015. 18., BH2002. 447., BH2002. 283.). Leszögezi továbbá, hogy a felülvizsgálati eljárás - alábbiakban részletezett - korlátai miatt [rPp. 272. § (2) bekezdés] a perorvoslati kérelem tartalmi hiányossága kizárja a kereset elbírálása szempontjából egyébként releváns kérdések érdemi vizsgálatát a felülvizsgálati eljárásban.
- [43] A jogerős ítélettel elbírált kereset tárgya, a felülvizsgálati eljárásban rendelkezésre álló bizonyítékok köre, valamint a felülvizsgálati eljárás keretei miatt, nem volt jelentősége azoknak a kérdéseknek, amelyek a perben felmerült, illetve az alábbiak szerint a felülvizsgálati eljárásban érdemben vizsgálható körülményeken kívüli okból irányulnak a fogyasztóvédelmi rendelkezések értelmezésére. A C-38/17. és a C-511/17. számú előzetes döntéshozatali eljárások ezért nem minősültek jelen ügy érdemi elbírálására kiható előzetes eljárásnak.
- [44] A Kúria a jogerős ítéletet az rPp. 275. § (2) bekezdése alapján a felülvizsgálati kérelem keretei között vizsgálta, és azt nem találta jogszabálysértőnek.
- [45] Elsőként a felülvizsgálati eljárás lényegével és korlátaival kapcsolatban rögzíti a Kúria az alábbiakat.
- [46] A felülvizsgálati eljárás tárgya a jogerős ítélet [rPp. 270. § (2) bekezdés], ebből következően a felülvizsgálati kérelemnek a jogerős ítéletben kifejtettekkel szemben kell érvelést tartalmaznia. mégpedig az rPp. 272. § (2) bekezdésében meghatározott tartalommal. Nem fogadható el és nem értékelhető a felülvizsgálati eljárásban, amennyiben a felülvizsgálati kérelmet előterjesztő fél csupán visszautal az eljárás korábbi szakaszában készült iratai tartalmára, akár az elsőfokú ítélettel szemben benyújtott fellebbezésére, akár egyéb előkészítő iratára.
- [47] Az rPp. 272. § (1) és (2) bekezdései értelmében - miként azokat az 1/2016. (II. 15.) PK vélemény értelmezte - a jogerős ítélet több rendelkezését támadó, avagy több egymástól elkülönülő jogszabálysértésre hivatkozó felülvizsgálati kérelemnek - az előterjesztésére biztosított határidőn belül - valamennyi hivatkozás tekintetében rendelkeznie kell a törvényben meghatározott, egymással szoros logikai és perjogi kapcsolatban álló kötelező tartalmi kellékekkel. Ezek a támadott határozat, a jogszabálysértés és azzal összhangban a megsértett jogszabályhely megjelölése, a jogorvoslati kérelem indokainak ismertetése és a Kúria döntésére irányuló határozott kérelem. Több jogszabálysértésre alapított felülvizsgálati kérelemnek valamennyi jogszabálysértés tekintetében teljesítenie kell az előzőekben bemutatott tartalmi elvárást, ellenkező esetben a tartalmilag fogyatékos felülvizsgálati kérelmet - vonatkozó részében - a Kúria nem vizsgálhatja érdemben. A tartalmilag hiányos perorvoslati kérelem nem korrigálható utóbb, sem hiánypótlás elrendelésével, sem a felülvizsgálati kérelmet benyújtó fél kiegészítő nyilatkozatával. A felülvizsgálati kérelemnek a kötelező tartalmi, egyben fogalmi elemekkel a benyújtására nyitva álló hatvannapos határidőn belül kell rendelkeznie. A megsértett jogszabályhelyet a felülvizsgálati kérelemben - amint az az 1/2016. (II. 15.) PK vélemény 3. pontjához fűzött indokolásból is kiténik - konkrétan, a jogforrás, a paragrafusszám, az esetleges bekezdések és pontok számának megadásával kell megjelölni, követelmény továbbá az is, hogy az így megjelölt jogszabályhely megfeleljen a jogszabálysértés szöveges körülírásának.
- [48] Az előzőekben kifejtettekre figyelemmel nem vizsgálta érdemben a Kúria a felülvizsgálati kérelem hivatkozásait, visszautalásait az elsőfokú eljárásban előterjesztett 4. sorszámú iratára, valamint az elsőfokú ítélettel szemben benyújtott fellebbezésre. Idetartozott a szabványzáradék tisztességtelensége, a jogügylet deviza alapú jellege, a szerződési feltételek egyoldalú módosítása, az egyéb költségek tisztességtelensége, a biztosítékok és a képviselő, valamint a tisztességtelenségen alapuló semmisség hivatalból vizsgálandó kérdése. Tartalmi hiányosságánál

fogva - a megsértett konkrét jogszabályhely megjelölésének elmaradása miatt - nem volt vizsgálható a felülvizsgálati kérelem hivatkozása a perköltség, a marasztalási igény elbírálásával, illetve a másodfokú tárgyalás felfüggesztésének indokoltságával összefüggésben. A felperes által előadott jogszabálysértés szöveges körülírásával összhangban álló, megfelelő jogszabályhelyre hivatkozás nélkül nem vizsgálhatta érdemben a Kúria a felülvizsgálati kérelmet abban a részében sem, ami a kezelési költség, a késedelmi kamat tisztességtelenségének hivatalból történő vizsgálatára, illetve a fellebbezés idevágó indokai érdemi elbírálásának hiányára vonatkozott. A felperes ez utóbbi körben csupán anyagi jogi jogszabályhelyre utalt [rPtk. 209/A. § (2) bekezdés], az rPp.-nek az általa előadott eljárásjogi jogszabálysértéshez igazodó, az ügyben sérült szabályát - sem az rPp. 247. §-át, sem pedig 221. §-át - nem jelölte meg. Megjegyzi ugyanakkor a Kúria, hogy a jogerős ítélet a késedelmi kamatra, a szerződéskezelési díjra vonatkozó kikötések tisztességtelenségével kapcsolatban nem egyedül a keresetváltoztatás másodfokú eljárásban érvényesülő tilalma miatt találta megalapozatlannak a fellebbezést; a másodfokú bíróság kitért a felperes tényelőadása, valamint a rendelkezésre álló adatok elégtelenségére is a tisztességtelennek állított kikötésekkel kapcsolatban (másodfokú ítélet X. pont). A felülvizsgálati kérelem ebben a részében a jogerős ítéletet megállapításait viszont nem támadta.

- [49] A Kúria érdemben vizsgálta a felülvizsgálati kérelemnek a szerződés létrejöttére, az üzletszabályzat elfogadására és a szerződés részévé tételére, valamint a lízingszerződés lényeges tartalmi elemeire vonatkozó hivatkozásait, amelyekkel kapcsolatban egyetértett a jogerős ítélet indokaival. Az ítéletábrla jogszabálysértés nélkül foglalt állást az alperes nevében szerződést kötő ügyleti képviselő jogköre alapján a felek szerződésének érvényes létrejöttéről, valamint a szerződés részévé vált üzletszabályzatról is. A felülvizsgálati kérelem hivatkozásával ellentétben a szerződési feltételek egyedi megtárgyaltsága az rPtk. 205/A. § (1)-(3) bekezdése értelmében az általános szerződési feltételnek minősítés szempontjából bír jelentőséggel. Ahhoz, hogy valamely szerződési feltétel általános szerződési feltételnek minősüljön, az szükséges, hogy az egyik fél több szerződés megkötése céljából egyoldalúan, a másik fél közreműködése nélkül előre meghatározza (szükséges ezen felül, hogy az így meghatározott feltételeket a felek egyedileg nem tárgyaltak meg). Ahhoz pedig, hogy az így kidolgozott általános szerződési feltétel részévé váljon a felek szerződésének, tartalmának megismerését és elfogadását követeli meg a másik fél részéről az rPtk. 205/B. § jelen ügyben releváns (1) bekezdése.
- [50] Az előző szempontrendszernek a perbeli szerződés részévé tett ÜSZ1 maradéktalanul megfelel, hiszen azt az alperes előre, több szerződés megkötése céljából, egyoldalúan állította össze és a felperessel egyedileg nem tárgyalta meg. Az ÜSZ1 általános szerződési feltételnek minősítése szempontjából nemcsak a szabályzat terjedelme, formája, rögzítésének módja volt közömbös, de annak az utóbb bekövetkezett körülménynek sem volt jelentősége, hogy az alperes az ÜSZ1 helyébe lépő új szerződési feltételeket dolgozott ki 2008. július 1-jétől. Teljesült az ügyben az rPtk. 205/B. § (1) bekezdésében foglalt elvárás is: az ÜSZ1 a felperes általi megismerés és elfogadás megtörténtével részévé vált a felek szerződésének. A felperes az rPtk. előzőekben bemutatott szabályozási tartalmával ellentétesen hivatkozott az általános szerződési feltételek fogalmára, az egyedi megtárgyalás joghatására és tartalmától eltérően hivatkozott az EU Bíróság C-449/13. számú ügyben hozott ítéletére is, amelyben az EU Bírósága nem az általános szerződési feltételek megismerésével kapcsolatban, hanem olyan záradék felől foglalt állást, amely a 2008/48/EK irányelv 5. és 8. cikkében a hitelajánlatok összehasonlításához szükséges információk átadásával, a fogyasztó hitelképességével összefüggésben tartalmazta a fogyasztó nyilatkozatát a szükséges tájékoztatás megtörténtéről.
- [51] A lízingszerződést az alperes nevében megkötő ügyleti képviselő kellő képviseleti jogának hiányát illetően leszögezi a Kúria, hogy mindez az álképviselet kérdését vetette fel. Az alperes azonban jóváhagyó nyilatkozata megtételével [rPtk. 219. § (1) bekezdés, 221. § (1) bekezdés] elhárította e kérdés érdemi vizsgálatának szükségességét, az ide sorakoztatott, aggályosnak tartott körülmények

relevanciáját, így az rPtk. 29. § (3) bekezdésének értelmezését és teljesülésének vizsgálatát is az ügyben. A felülvizsgálati kérelem hivatkozása miatt leszögezi a Kúria, hogy az rHpt. 210. § (1) bekezdése az egyedi szerződéssel szemben fogalmazza meg az írásbeliség (aláírás) követelményét; az üzletszabályzat a szerződés tételes rendelkezésével aláírás nélkül is részévé válik a felek közti szerződésnek [1/2016. PJE jogegységi határozat 1. b) pont, BH2017. 125.].

- [52] Jogszabálysértés nélkül állapította meg a jogerős ítélet az rPtk. 117. § (1) bekezdése, 227. § (2) bekezdése együttes alkalmazásával, hogy lehetetlen szolgáltatás hiányában a lízingtárgynak a lízingszerződés megkötését követő megvásárlása - amely az alperest terhelő teljesítési kötelezettség idejére megtörtént - nem vezetett a felek közti jogügylet érvénytelenségéhez. Helyesen tekintette irányadónak ebben a körben a másodfokú bíróság az adásvételi szerződésekkel kapcsolatban már kialakult bírói gyakorlatot (EBH2003. 867.).
- [53] Megalapozatlanul hivatkozott a felperes a lízingszerződés lényeges tartalmi elemeinek körére a felülvizsgálati kérelme szerint. Ebben a tárgykörben a Kúria már több döntésében kimondta: a pénzügyi lízingszerződés létrejöttéhez - amely az rPtk.-ban nem szabályozott, atipikus szerződés, az adásvétel, a bérlet és kölcsön elemeit egyaránt tartalmazza - a feleknek a lízingtárgyban és a tőke-, valamint kamatrészből álló lízingdíjban, mértékében és ütemezésében kell megállapodniuk [rPtk. 205. § (2) bekezdés]. Az rHpt. 210. § (2) bekezdése - az rHpt. 3. § (1) bekezdésében foglaltakra figyelemmel - a pénzügyi lízingszerződések esetében csak az adott jogviszony sajátosságainak megfelelően alkalmazható. Jellegéből adódóan nem merülhet fel lízingszerződésben az rHpt. 2. számú melléklete III.7. pontja szerinti kamat kikötése, amely nem azonos a 2. számú melléklet I.11. pontjában írt, kamatelemet, a finanszírozáshoz kapcsolódó díj- és költségelemeket, valamint használati díj jellegű elemet egyaránt tartalmazó kamatrésszel. A lízingdíj-kalkuláció szempontjait, a kamatrész egyes elemeit a lízingszerződésben nem kell külön feltüntetni. Nem érinti a lízingszerződés létrejöttét és érvényességét az egyéb díjak, költségek feltüntetésének elmaradása, a késedelmes teljesítés következményeire vonatkozó rendelkezések hiánya sem. Annak ugyanis, hogy a szerződésben mindezek nem szerepelnek, az a jogkövetkezménye, hogy költséget, díjat a lízingbeadó nem számíthat fel [BH2016. 148., BH2017. 125., Kúria Gfv.VII.30.351/2016/5. számú ítélet].
- [54] Megalapozatlanul hivatkozott a felperes THM feltüntetésének jogsértő elmulasztására a felek lízingszerződésében. A THM rendelet 1. § (4) bekezdése a teljes hiteldíj mutató számítására és közzétételére vonatkozó előírásokat a pénzügyi intézmények által folyósított, három hónapnál hosszabb lejáratú rendelkező, az rHpt. 2. számú mellékletének III.13. pontjában meghatározott lakossági kölcsönök tekintetében - azaz a fogyasztási kölcsön, valamint a lakás, illetőleg üdülő vagy egyéb ingatlan vásárlására, építésére, felújítására, bővítésére, korszerűsítésére, továbbá közműfejlesztésre a természetes személy által igénybe vehető kölcsönök esetén - rendelte alkalmazni, előírásai pénzügyi lízingszerződésre (rHpt. 2. számú melléklet I.11.) nem vonatkoztak. A THM rendelet egyebekben a módosított 87/102/EGK irányelvnek való megfelelést szolgálta (15. §).
- [55] A jogerős ítélet indokolása szerint az ítéletábra az árfolyamkockázat körében nem az rPtk. 209/A. §-ának jogszabálysértő értelmezésével, hanem az ügyben rendelkezésre álló bizonyítékok - a lízingszerződés és a részévé vált üzletszabályzat, annak tételesen kiemelt szabályai - értékelésével, a 2/2014. PJE és a 6/2013. PJE jogegységi határozatokban meghatározott szempontok együttes mérlegelésével alakította ki álláspontját a felperes részére adott tájékoztatás megfelelőségéről, illetve arról, hogy az árfolyamkockázat viselésére vonatkozó szerződéses feltételek nem minősültek tisztességtelennek. A felperes ebből következően nem a felülvizsgálati kérelmében megjelölt anyagi jogi jogszabálysértések alapján, hanem a bizonyítékok mérlegelésén keresztül, az rPp. 206. § (1) bekezdésére hivatkozással támadhatta volna az általa jogszabálysértőnek tartott ítéleti következtetést. Az rPp. megjelölt szabályára azonban a felperes nem hivatkozott a felülvizsgálati eljárásban.

- [56] A felülvizsgálati kérelem érvelésével ellentétben, nem zárta ki a felek közti jogügylet deviza alapú jellegét a szerződésben alkalmazott konstrukció, a tőketartozás és a lízingdíj forintban való meghatározása. A 6/2013. PJE jogegységi határozat szerint - amely az 1. pontból kitűnően nemcsak kölcsön- és hitelszerződésekre, hanem pénzügyi lízingszerződésekre is kiterjedő tartalommal bír - a deviza alapú kölcsön lényege, hogy az adós tartozása devizában keletkezik, a folyósításra és a törlesztésre pedig forintban kerül sor. Tartalmazza a jogegységi határozat indokolása azt is - a vizsgált szerződéstípusok közül a kölcsönszerződésre modellezve -, hogy deviza alapú kölcsönügyleteknél a kölcsönösszeg meghatározásának egyik tipikus módja, amennyiben a kölcsönt forintban határozzák meg, de a szerződés egyéb rendelkezéseiből következően egyértelmű, hogy a kölcsön devizában kerül megállapításra, a szerződésben meghatározott időpontban az ott meghatározott pénzintézet deviza vételi árfolyama figyelembe vételével, és ezt az összeget, valamint annak járulékait kell az adósnak forintban visszafizetnie az irányadó árfolyamon számítva. A vázolt konstrukció megfelelően irányadó pénzügyi lízingszerződések tekintetében is [6/2013. PJE jogegységi határozat indokolása III. 2.a) pont, rPtk. 200. § (1) bekezdés]. Tévesen hivatkozott a felülvizsgálati kérelem a DH1., DH2., DH3., DH4. törvényeknek az e törvények alkalmazása során irányadó fogalommeghatározására.
- [57] A kifejtettek értelmében a Kúria a jogerős ítéletet az rPp. 275. § (3) bekezdése alapján hatályában fenntartotta.

Záró rész

- [58] Az eredménytelen felülvizsgálati kérelem alapján a felperes köteles megfizetni az alperes ügyvédi munkadíjból álló felülvizsgálati eljárási költségét az rPp. 270. § (1) bekezdése folytán alkalmazandó rPp. 78. § (1) bekezdése szerint. Köteles továbbá viselni az illetékfeljegyzési joga folytán le nem rótt felülvizsgálati eljárási illetéket az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 59. § (1) bekezdése, a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése alapján. Az ügyvédi munkadíj összegét a Kúria a kifejtett ügyvédi tevékenység mérlegelésével a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (3) és (5) bekezdései, 4/A. § (1) bekezdése alapján határozta meg.
- [59] A Kúria a felülvizsgálati kérelmet az rPp. 274. § (1) bekezdése alapján tárgyaláson bírálta el.

Budapest, 2019. január 29.

Dr. Farkas Attila s.k. a tanács elnöke, Dr. Gáspár Mónika s.k. előadó bíró, Dr. Csőke Andrea s.k. bíró

A kiadmány hitelélül: